

15. oktober 2019

EM 2019/33_53
Aqqalu C.Jerimiassen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at fremsætte forslag til ændring af § 9, stk. 1, i Inatsisartutloven om pædagogisk udviklende tilbud til børn i førskolealderen, således at børn af forsørgere, som begge er udearbejdende eller studerende, gives samme prioritering på ventelisten til pladser i kommunal daginstitution eller dagpleje, som børn af en enlig forsørger, som er udearbejdende eller under uddannelse.

(Siumuts medlemmer af Inatsisartut)

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at fremsætte forslag til ændring af Inatsisartutloven om pædagogisk udviklende tilbud til børn i førskolealderen. Lovændringen skal sikre, at børn af grønlandske studerende i udlandet prioriteres forud for andre på ventelisten til en plads i kommunal daginstitution eller dagpleje, såfremt den studerende kan fremvise en underskrevet ansættelseskontrakt med en virksomhed eller myndighed i Grønland.

(Medlem af Inatsisartut Malene Vahl Rasmussen, Demokraterne)

Vigtige og indholdsrige forslag! Stort ros til Laura T. Uitsatikitseq og Malene Vahl Rasmussen, og stort tak for at i er kommet med sådan et forslag. For når man har børn, det vigtigste opgave er at altid have dem som første prioritet, uanset vi sidder her i salen og står og taler på den vigtigste talerstol i landet, så er vores børn altid til enhver tid det vigtigste og første prioritet.

Da mine børn er det vigtigste i mit liv, har jeg mange gange måtte flytte fra sted til sted og ofret meget, fordi det sted vi levede i simpelthen var for ufleksible.

Da jeg sammen med min familie sidste år flyttede til Nuuk for et kort stund, var ventetiden på børnehaver så lang at min kone ikke engang kunne få sig et job, så hun måtte blive hjemme og være sammen med vores børn. Ventetiden blev så lang at min to årige søn måtte blive hjemme i et halvt år, der resulterede i at hans opførelse ændredes og begyndte at savne sin familie da han endelig startede.

Vi lever i et land med et system, hvor man nærmest bliver straffet for at have valgt et bestemt sted at bo. Dertil vil jeg sige, og igen bruge børnene som eksempel da de ikke har børnehavestedsplads, og min kone måtte bruge meget tid på at blive hjemme. Og det blev således at jeg i systemet stod som eneforsørger, og det virkede som om at man hele tiden kom i bagerste række på listen. Man blev selvfølgelig meget forarget og irriteret, når man som person er opdraget til og har lyst til at arbejde og vil selv forsørge sig selv uden at have andre til at forsørge én, hvor det så i sidste ende er systemet selv der forhindrer folk til at arbejde.

Man kan sagtens forestille sig at der er mange forældre der må lade deres børn blive passet hos fremmede, og betale dem sort og for mange penge. Og det er i et samfund og med partier der har i sinde at blive selvstændig i overmorgen.

Man kan ligefrem tænke på at vi bør have endnu tættere samarbejde i rigsfællesskabet, når ventetiden på institutionerne er så lang og når det er børnenes fremtid man taler om, også på længere sigt. Vi har gang på gang sagt at vi bør have mere samarbejde inden for rigsfællesskabet, når vi skal have styr på store og vigtige anliggender. Og vi vil endnu engang understrege vigtigheden af de ting vi kan opnå i rigsfællesskabet.

Vi har hos alle partierne været enige om at søge hjælp fra staten, for at hjælpe børnene. Hvad kan vi også samarbejde om? Kunne vi også i fællesskab indrømme at vi har svært ved at magte vores ansvar om vuggestuer og børnehaver? Der er mange der venter. Mange af vores landsmænd flytter til Danmark. Mange der har færdiggjort deres uddannelse i Danmark kan ikke vende hjem til Grønland, fordi deres børn ikke har plads i børnehaverne. Det er meget forståeligt at dem der er færdiguddannet, er usikre på om de skal vende hjem. Vi er med til at betale for uddannelserne, og når de så ikke vender hjem, er det samme som at bruge alle pengene på fyrværkeri.

Lad os lige tænke os grundigt om, ang. Vores situation, lad os tænke over vores børns fremtid. Selv om vores ældre bliver yngre og yngre, kan vi ikke blive ved med at sætte vores lid til at de vil fortsætte med at arbejde uendeligt, for man har spået at de unge bliver langt færre end de ældre. Vi må tænke langsigtet og satse på at alle der kan bidrage og betale skat kommer på arbejde.

Vi støtter fra Atassut forslaget og henviser til det relevante udvalg.